

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI LAVEDAN

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ



ΤΟ μικρό σταθμό του Άνσεβίς, ένα απόγευμα του καλοκαιριού, είχε χάσει το τραίνο και δεν ήξερα πώς να περάσω τον καιρό μου, γιατί το έξιπρόζω θα περνούσε βύτερα από τρεις ώρες. Ένας μεσοκόπος άνθρωπος καθότανε πάνω στο καροτσάκι των άποσκευών, κατινίζοντας την πίτα του. Ήταν παλιός μηχανικός. Πήγα λοιπόν και κάθησα κοντά του, γιά να πάσομαι κούβεντα.

Ήταν κοντός, με μάτια κοκκινισμένα και άφανσιμένα τόσα χρόνια από τον αέρα και τον καπνό του τραίνου, ψημένα από τις μέγανες ζέστες και δαρυμένα από τις παγωνιές. Έμεινε άρκετή ώρα άμιλητος. Τά χέρια του ήσαν γεμάτα ρόζους και κοκκαλιάρικα. Είχε περάσει τιά έξηνητα χρόνια και τον λέγανε — όπως έμαθα κατόπιν — Έτιέν Άράς. Ζούσε τώρα με το εισοδήμα του στο Άνσεβίς, στο σπίτι της κόρης του, που την είχε κληρονομήσει. Στο τέλος άρχισε να μου μιλάει.

—Ναί, κύριε, μου είπα. Έχω κάνει είκοσι χρόνια μηχανικός στο σιδηρόδρομο.

—Είκοσι χρόνια μηχανικός ! του είπα. Θα σου συνέβησαν δυστυχήματα και γεγονότα πολλά τότε ! Θα είδαν πολλά τά μάτια σου... Γιά πήτε μου, λοιπόν, κάτι, γιά να περάσω ή ώρα.

—Έβγαλε το φαθάκι του, έβρισε το κεφάλι του σάν να ζητούσε να θυμηθί παλιές ιστορίες, βύτερα τώθαλε πάλι και σκυθρωπάσε ξαφνικά.

—Άφού το θέλεις, μου είπα σε λίγο, θα σου πώ μιιά ιστορία. Δεν μ' άρεσει να τήν διηγούμαι στον κόσμο, γιατί είνε πολύ λυπηρή, όπως θα δήςε. Μά μου είνε αδιάφορα. Αν και μιιά μηχανική του σιδηρόδρομού είνε σάν ένα σιδερένιο θηρίο, που περπατά και τρέμει ή γή, μολαίταια κάθε μηχανικός άγαπά τή μηχανική του, όπως ένας ναύτης τή καρδιά του... Τόν καιρό λοιπόν που έγρατε τή δυστυχία, ήμουν δέκα χρόνια μηχανικός στο σιδηρόδρομο Ουλεάνης, στο τραίνο της νύχτας, που πηγαίνει από τή Παρίσι στη Νάντη. Είχα θεματίσει ένα νέο, δουλετή, κοκκαυομάλλη, παντοειμένον με μιιά πολύ άμορφη κοπέλα, πλίστρα στο Μταρού, που τήν ζήλευε φρικτά από τήν πολλή άγάπη που τή είχα. Τόν λέγανε Καρότ, γιατί τά μαλλιά του ήσαν κατακόκκινα.

»Μιά νύχτα τού Νοέμβρη έκανε πολύ κρύο, ή άέρας σφύριζε στ' αυτιά μας και δεν μιλούσαμε, γιατί δεν άκούγαμε. Τό τραίνο έτορξε με μεγάλη ταχύτητα. Είχαμε περάσει τού Τουρ και πλησιάζαμε στην Σαβοντέ, όταν ή θεματίσις μου είπα άπότομα :

»Ξέρεις πώς δεν είμαι εύχαριστήμενος από σένα ;

»Τόν κίτταξα με άπορία και δεν κατάλαβα τί ήθελε να μου πή.

»—Τί ξέρεις μαζί μου, Καρότ ; τόν ρώτησα.

»Στεκότανε κοντά μου και μιλούσε δυνατά, κατώμουτρα.

»Ξέρεις τί θέλω να πώ ! μου φώναξε. Μή νοιάθεις ! Θα άρνηθής ότι θέλησες να βγής περίπατο με τή Γιαννούλα μου ;

»Ήταν πολύ ζηλιάρικος κ' άρχισα να γελάω. Τέλος τού είπα :

»—Νά σου πώ τήν άλήθεια ; Βρίσκω πώς ή γυναίκα σου είνε άμορφη, μά ποτέ στη ζωή μου δεν μπόρε ή ιδέα να βγώ περίπατο μαζί της.

»—Δεν άστεινούμαι, μου είπα καταθλιμμένος. Είνε πολύς καιρός τώρα, πούθελα να σου τώ πώ αυτό. Δεν μ' άρεσουν, ξέρεις, οι καληνθρώποι...

»Σήκωσα τούς ώμους μου και τού απάντησα :

»—Βλέπω πώς είσαι χωρίς μυαλό... Δεν ξέρεις τί λές... Κίτταξε τή φωτιά και τού καζάνι σου καλύτερα...

»Τού γίωσα βύτερα τή σάχη, μά αυτός μούδωσε άξαφνα μιιά τρομερή γροθιά στο σέβρο. Μ' έπασε τότε ένας άγριος θύσις, μά κατάφθοσα να βασταχθώ, γιατί τού έλάγγελάμου μου θέλει άταρξασία.

»—Άκουσε, Καρότ, μού είπα τρέμοντας από τή θυμιά μου. Μου ζήτησε να γινώ στά καλά καθούσιμα. Είσαι ένας τυχερός γιατί βρισκόμαστε στο δρόμο. Μά πρόσεξε να μη με ξαναχτυπήσεις, γιατί, μά τήν πίτσι μου, σε τσικονώω από τώ λαύο και σε πετάω άπάνω στη γραμμή...

»Μόλις σάπασα, ή Καρότ ώριμσε άπάνω μου, γυρλιζοντας άγρια, μέσα στον δαιμονισμένο κρότο τού τραίνου και τού άτιμού.

»Άχρησε !... μου φώναξε. Θα σου φάω τή καρδιά !...

»Έτσι, χωρίς να τώ θέλω, πιστήκαμε στά γερά. Η μηχανή έτορξε με μεγάλη ταχύτητα. Σε μιιά λάμψη τού καζανού ένας σταθιάς φάνηκε στά μάτια μου και χάθηκε άμέσως. Πρόφτασα όμως και πήρα τ' άνομα τού : Ήταν τόν Σενκ-Μόρς. Ύστερα, βυθιστήκαμε πάλι στο σκο-

τάδι. Ό Καρότ με κρατούσε με τά μπράτσα του, προσπαθώντας να περάση άνάμεσα στις γάμπες μου, γιά να με ρίξη κάτω. Εγώ κρατιόμουν με τή ένα χέρι στο σιδερένο στήριγμα της μηχανής και με τώ άλλο προσπαθούσα να γλιτώσω, χωρίς να τόν χτυπώ. Έπίσης τού φώναζα διαρκώς :

»—Μά πάψε πειά !... Είσαι τρελλός !...

»Εκείνος όμως φαινότανε πώς δεν άκούγε. Άφριζε σάν τρελλός, με μιιά λύσσα, που δεκαπλασίαζε τής δυνάμεις του. Προσπαθούσε να πλησιήσει στο μέρος που βρισκότουσαν τά εργαλεία, γιά ν' άρπάξη κανένα φτυάρι ή τώ σίδερο που άνακάτουε τή φωτιά και να τώ χρησιμοποιήση ως όπλο !... Παλιάνωμε όσο μπορούσαμε, μουγκρίζοντας πνιγμένα, γ' ατί καιγόμαστε, άκουμπάντας στο καζάνι. Τά παπούτσια μας γλιστρούσαν διαρκώς πάνω στο λυθωμένο πάτωμα !

»Άρχισα σιγά-σιγά να χάνω τής δυνάμεις μου, γιατί ή Καρότ ήταν πώ νέος και δυνατός από μένα. Άξαφνα ένα κόκκινο φως έλαμψε άκριστα μας, σάν ξαφνική τρομερή όπτασία, που με πάγωσε ως τώ μυαλό... Ήταν ένας φωτεινός δίσκος !... Καταλαβαίνετε, κύριε ; Ένας δίσκος, ένα σινιάλο ενός άλλου τραίνου, που είδοστούσε να σταματήσου... Ό δρόμος δηλαδή δεν ήταν ελεύθερος και ή Καρότ με κρατούσε σφιχτά στα σιδερένια μπράτσα του, χωρίς να μπορώ να κουνηθώ. Η θέσις μας ήταν δεινή, τρομερή, φρικτά !... Συλλογίζομαι πώς τώ τραίνο, από στιγμή σε στιγμή, μπόρουσε να πέση άπάνω στο άλλο τραίνο, που στακότανε άπέναντί μας, και άνατριχιάζε. Έβλεπα μπρός μου έπαθούς κομματιασμένους, σκοταμένους, βαγόνια κατεστραμμένα, τή μηχανή ξεπατομένη και τόν ίδιο τον εαυτό μου από κάτω της, με τώ κεφάλι σπασμένο... "Α, όχι, όχι, ποτέ !... Ποτέ !... Προτ' άπ' όλα, έπρεπε να γλιτώσω ή κόσμος !...

»Συμμάζεφα λοιπόν τής δυνάμεις μου, έβρισκα τώ κεφάλι μου άνάμεσα στις γάμπες τού θεματιστού, τινάχτηκα άπότομα, γλιτώθησα από τά χέρια του και τόν πέταξα έξω από τώ βαγόνι, μέσα στο σκοτάδι, άπάνω στη γραμμή... Δεν άκουσα καν τώ πέσιμό του...

»Άμέσως έπειτα ρίχτηκα πάνω στο ρυθμιστήρα της μηχανής, τόν έκλεισα και μπόρεσα, σφιγγοντας τά φρένα, να σταματήσω άπότομα τά βαγόνια, που χτύπησαν δινικά τώ ένα πάνω στο άλλο. Μόλις πρόφτασα να τά κάσω όλα αυτά, δέκα μέτρα μακριά από τή μηχανή μου, ένα τραίνο, έτροχιμασμένο έδω και δυό ώρες, μάς έφραζε τώ δρόμο !...

»Μά τώ Θεό ! Άπό τότε, από τή φρικτή αιτή νύχτα, περάσαμε δεκαπέντε χρόνια. Όταν συλλογιστώ τώ περυσιατικό αυτό, τρέμω, ζαλιζομαι και κρούς ιδρώτα βρέχει τώ κορμί μου !

—Και ή θεματίσις τί άπέγινε ;...

... ρώτησα.

—Ό Καρότ ; Ό κακοούρης, κίφροντας, έπασε τή σπονδυλική του στήλη. Με κατήγγειλε, φυσικά, πέρσα από τώ Κακοσυρποδισμένο, μά με ή θούσασε. Αυτό όμως δεν σημαίνει τίποτε, άφού σκόσσα έναν άνθρωπο, γιατί ή Καρότ πέθανε σε λίγο. Ναί, αν πάλαι πάρα πολύ, λυπάμαι άκόμα γιατί έξηφαθα σίμερα αιτή τήν τραγική ιστορία !... Ό,τι έγινε, όμως, έγινε... Ό Θεός να με συγχωρήση !...

Κι' άξαφνα ή νέρος μηχανικός τινάχτηκε άπάνω και μου φώναξε : —Κύριε ! Τό έξιπρόζω έρχεται !... Έτοιμάσου και καληνύχτα !...

HENRI LAVEDAN



ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΤΟ ΣΠΕΙΡΙ

Όταν ή Κολοκοτρώνης βρισκόταν στην Άθήνα, έβγαλε ένα μεγάλο σπειρί στα νύχτα του, τώ όποιο τούφερνε μεγάλους πόνους. Γιά να μάθη πόσο μεγάλο ήταν τώ σπειρί του, ή Γέρος τού Μωρηά φώναζε κάποιον να τώ ίδη κ' αυτός τόν πληροφόρησε πώς ήταν σάν ρεβίθι. Φώναζε κατόπιν κ' άλλον να ίδη τώ σπειρί του, κ' ή δεύτερος αυτός τόν πληροφόρησε ότι τώ σπειρί ήταν μεγάλο σάν καρδιά. Ό Κολοκοτρώνης άπόρησε, και γιά να μάθη πούς από τούς δυό τού έλεγε τήν άλήθεια, φώναζε και τρίτον. Κι' όταν ή τρίτος αυτός τού είπε πώς τώ σπειρί ήταν ίσο μ' αυγό, ή Κολοκοτρώνης γύφωσε και τού είπα πεισματωμένος : —Περύεργο κ' αυτό ! Νά μη μπορή κανείς να μάθη πραγματικά τί τού γίνεται από τώ κεφάλι του ως τόν